

— Estic aclapat de saber que heu enterrat la vostra dona.
— Si, però què volieu que féssim si estava morta.

MOSES DE MARINERS

En una taverna del port, dos mariners tarrats entren a tomballons. S'apuntalen prop d'una taula, es miren, i s'abracen. Es desfan de l'abraçada i comencen a aridar:

—Ola, Pere!
—Ola, Joan!
—Quant de temps sense veure'ns! No et recordes de l'última vegada que ens vam trobar a Marsella? Quin daltabaix vam moure! Erem els amos de la ciutat.
—Oh, sí! Totes les noies estaven per nosaltres i no hi va haver taverna que no buidéssim.
—Brindem?
—Brindem!

I es van asseure. Després d'uns quants gots es començaren a ensopir. Passà un quart d'hora i un d'ells començà a eixorir-se; amb una grapada agafà l'espatlla del company i va sacsejar-la.

—Ep! ep! minyó! Perquè ho sàpigues jo no em dic Pere ni m'he trobat mai amb tu a Marsella.

I l'altre, amb els ulls entelats, respongué:

—Jo tampoc em dic Joan i l'ase em fum si t'he vist mai.

—Aaaah! Doncs devien ésser uns altres mariners.

Es van tornar a ensopir, i al cap d'una estona, el que no es deia Joan s'aixecà. I, ondulant i fent brandades, com un vaixell en plena borrasca, se'n anà vers la porta.

—Escolta! —li cridà el que no es deia Pere—. Si te'n vols anar, a fora trobaràs dos taxis. Agafa el segon, que el primer no hi és.

—Amor meu, no siguis pesat. Fa més de deu minuts que et prego de no jugar a fer bombolles a sota l'aigua.

UN CAVALL MASSA EDUCAT

Kosciusko, l'heroi polonès, desitjava enviar algunes ampolles de bon vi a un seu amic de Soleure; donà l'encàrrec a un xicot dels seus, anomenat Zeltner, i va voler que prengué el cavall que ell mateix solia cavalcar. Quan retornà Zeltner, digué a Kosciusko que no volia cavalcar més el seu cavall, si al mateix temps no li donava la seva bossa. Kosciusko va voler saber per què, i el minyó va respondre:

—Quan un pobre per la carretera, es lleva el capell i demana caritat, el cavall s'atura immediatament, i no vol tornar a marxar fins que he donat quelcom al mendicant; i quan jo no tenia diners em vaia obligat a fer veure que donava alguna cosa a fi de poder deixar el cavall satisfet.

Els humoristes catalans explicaran als soldats de l'Exèrcit de la República l'acudit que els ha fet més gràcia

La idea no és pròpiament nostra. Un gran humorista català, tan gran com jove, és qui la va tenir. Nosaltres l'hè robem i l'apliquem a l'hora actual. Però, com que és just donar a cadascú el que sigui seu, declarem des d'ací que la idea pertany a Pere Calders, que és el gran humorista jove que hem akludit.

Fa prop de cinc anys que Pere Calders va iniciar aquesta enquesta en un periòdic barceloní. Va quedar frustrada perquè aquell periòdic va veure interrompuda la seva vida. Però ja n'hi havia prou amb el sol inici, perquè hom pogués adonar-se de les grans possibilitats de l'enquesta. Aleshores, és clar, l'enquesta no tenia el caràcter que té ara. Els humoristes contaven els acudits al gran públic normal; avui els contaran a un públic gran i excepcional; els soldats del nostre Exèrcit.

Aleshores hi havia qui posava dificultats. Hi havia qui considerava que la cosa era poc important i se la prenia d'una manera frívola. En Calsina, per exemple, que és un dels artistes més extraordinaris que té Catalunya, no és precisament que s'ho prengué d'una manera frívola, però es veu que s'arronsava d'espatlles. Segons ens conta Pere Calders, en Calsina tractava de subornar-lo. El volia convèncer per tal que fos ell qui li expliqués un "xisto" que estés bé, i deia que ja l'autoritzaria a publicar-lo. Però, davant la seva intransigència es va haver de resignar. I, després de fer un petit comentari sobre l'humor anglès, que és el que ell troba d'una millor qualitat, —n'hi ha prou amb què un acudit sigui anglès perquè provoqui la seva hilaritat, segons diu— va explicar-li l'acudit següent —anglès, és clar— que realment és d'antologia:

—Són dos exploradors que s'han perdut en el desert i es troben en un punt des d'on només es veuen horitzons de sorra, plans, desolats, sense la més petita mostra de vegetació. I un dels exploradors diu a l'altre:

—Perdoni, voldria parlar un moment a soles amb vostè...

Ricard Opisso ja tractava l'asfer d'una manera diferent. El tractava amb una gravetat profunda, i després d'una estona de reflexionar, exclamava:

—Sí, home, sí! Si no en sabia d'altre... El xisto de l'antiquari!

Imagineu-vos un individu que necessita

un rellotge de paret, i es dirigeix a casa d'un antiquari. —Voldria que m'ensenyés un bon rellotge de paret...

L'antiquari n'hi ensenya uns quants de vulgars, i per fi, el porta davant d'un gran rellotge de caixa, i diu:

—Ací en teniu un de magnífic. Va molt bé, però s'ha d'entendre. Quan assenyala les deu i toca les cinc, són dos quarts de nou".

Hi havia, també, qui descobria en l'enquesta unes grans possibilitats educatives, com en Bojarull.

—Jo trobo preferibles, deia, els acudits que tenen un sentit educatiu.

I va contar aquest, que deia que li agradava molt:

—Dues amigues es troben al carrer i, l'una diu a l'altra:

—Mira, em trobo en un conflicte, per al qual no veig la solució. Demà passat és el sant del meu promès i no sé pas que regalar-li.

—Regala-l'hi un llibre, dona...

—Ca!... Abans hi havia pensat en això, però resulta que ja en té un...

Hem començat ja els treballs a la captura de respostes. I, ja en tenim diverses, totes elles molt bones. Hem demanat, també, que si volen les il·lustrin amb un ninot. I això als escriptors sembla que els ha agradat molt. És possible que surti alguna revelació i tot.

Gairebé tots ells han acollit la idea amb una gravetat de molt to. Afirmeu que consideren que una de les coses més serioses que es pot fer per als soldats, és proporcionar-los distracció. I s'han posat mans a l'obra amb veritable entusiasme.

En el número vinent començarem a publicar les respostes. Però, volem aprofitar aquest preàmbul per advertir de la nostres humoristes, que en l'Exèrcit de la República no hi ha unitats alemanyes.

Així és, que els preguem que no contin als nostres soldats un acudit que, segons en Mora, fa riure extraordinàriament. És un acudit alemany, que ell va sentir contar en una penya d'alemanys. No el va entendre, naturalment, però diu que tots reien tant i tant de gust...

Bé, que no el conti ningú, perquè els nostres soldats tampoc no l'entendrien...

—Estimats cavallers — digué el geni als seus doctors, traient entre els llençols la seva cara esllanguida—, deixeu-me morir de mort natural!

— Com és que sempre teniu aquest gos a la porta?

— Què hi vol fer? No podem esquivar-lo d'ençà que li vaig donar l'orella d'un client.

ENGINY CONTRA ENGINY

Els lleons del desert estaven esveradíssims. Havia arribat un caçador tan destre que no errava un sol tret. I veieu el sistema que tenia: caçava sempre de nits. I, quan veia els ulls d'un lleó fulgurar en la tenebra, pam! i els encertava en mig del front.

Els lleons del desert es van reunir per posar fi a aquell desastre. I, veus ací el que van acordar: tots els lleons, de nit anirien a parelles i amb un ull aclucat.

I va ésser la salvació. Quan aquell prodiigi es creia fer blanc, la bala passava en el buit, entre la parella de lleons.

— Ja us deixaré escapar, us en vaig parlar però primer m'heu de dir com ho heu fet per obrir l'armari on la meua dona tanca el wisky.

L'ESPECTRE

Un pobre home va comparèixer davant del seu veí, amo d'un castell, i amb la cara tota esblaimada, li va dir que havia vist un fantasma.

—Quan i on? —li va preguntar el veí.
—La nit passada. Caminava prop del vostre castell, i dalt d'una paret he llucat un espectre.

—I en quina forma se us ha aparegut? —preguntà el senyor.

—Era una cosa així com una mena d'ase molt gran.

—Aneu, aneu-vos-en a casa i no ho conteu a ningú. Sou un ximplet, i us heu espantat de la pròpia ambra.

L'ULTIMA VOLUNTAT

Quan Rabelais estava en el seu llit de mort, uns quants metges van ésser cridats a consulta.

Pesca major o sorpreses de vida marinera